

ע"פ 35995/05 - ליאור מנגדי נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

עפ"א 17-05-35995 מנגדי נ' עירית תל-אביב-יפו

לפני כבוד השופט עמיתה מרום סוקולוב
מערערת ליאור מנגדי
ע"י ב"כ עו"ד אייל אבולעפה
נגד
עירית תל-אביב-יפו
ע"י ב"כ עו"ד נעמה בנצקי
משיבה

פסק דין

בפני ערעור על פסק דין של בית משפט לעניינים מקומיים בתל אביב (**כב' השופט ש' איזקסון**) מיום 2.4.17 לפיו הורשעה המערערת בשתי עבירות של חניה על מדרכה והotel עליה קנס בסך 1,000 ₪. הערעור נסב הן על הרשותה והן על גובה הקנס שנגזר על המערערת.

רקע:

لمערערת נרשם שני דוחות בגין חניה על מדרכה בכיכר דיזנגוף בתל אביב, בשני אירועים שונים.

המערערת כפירה והודיעו שני הדוחות אחד. לאחר שמייעת ראיות בתיקים הללו, ניתן פסק דין בבית משפט קמא קבוע כי המקום בו החנתה המערערת את מכוניתה עונה על הגדרה של מדרכה בהתאם לתקנות התעבורה ועל כן נאסר לחנותה במקום. לעניין פרשנותו של התמרור אשר נמצא בכיכר דיזנגוף למטרות שהמערערת לא העמדה לדין בגין ביצוע עבירה כנגד הוראות התמרור, מאחר וב"כ הצדדים טענו בעניין זה, קבוע בית משפט קמא, בדוחתו את פרשנותה של המערערת ובהסתמכו על פרשנותו של בית משפט המחוזי בעפ"א 15-02-1964, לפיה בשעות שלא צוינו על גבי התמרור כמייעדות לחקירה ולטעינה, אסורה חניה בכיכר.

להלן בתמצית טענות המערערת:

1. מאחר ובמקום יש תמרור המתיר או אוסר חניה בשעות_CALA_Aחרות, ניתן ללמידה ממנו כי אין מדובר במדרכה יש לפעול על פי הוראות התמרור.
2. טעה בית משפט קמא כאשר קבוע כי מדובר במדרכה שכן גם מעדיות הפקחים עולה כי מדובר ברחוב הדומה

לרחוב הולנדי.

3. טעה בית משפט קמא כאשר קבע כי המערערת לא הואשמה בעבירה של חניה בוגוד לתמרור, אלא בחניה על מדרכה.
4. טעה בית משפט קמא עת הסתمرا על פסק דין של כב' השופט גורפינקל בעפ"א 15-02-1964 בו נקבע כי הוראת התמרור ברורה ואני מותירה מקום לספק וזאת לפסיקה סותרת של בית משפט העליון בנוגע לאי בהירות התמרורים.
5. בית משפט קמא טעה בכך שלא התייחס לטענות המערערת בנוגע לטיעות במצב דברים.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי בארכיות רבה את טיעוני ב"כ הצדדים, ועיינתי בחומר הראות שבתיק בית משפט קמא, אני קובעת כי דין הערעור דין להידחות. כאמור, למערערת ניתנו שני דוחות חניה, שני מועדים שונים, בגין חניה על המדרכה בכיכר דיזנגוף.

בית משפט קמא קיבל את עדויותיהם של שני עדי הتبיעה שהודיעו כי המקום בו חנתה המערערת הוא אכן מדרכה והתרשם גם מהתמונות שהוגשו. ב"כ המערערת כפר בעובדה שהמקום הינו מדרכה. לדבריו, המקום דומה יותר לרחוב הולנדי ועל כן המערערת סקרה שמותר לחנות במקום.

הגדרת מדרכה בתקנות התעבורה הינה רחבה והמקום בו חנתה המערערת עונה על הגדרה זו. גם התמונות של הכיכר מלמדות כי אכן במדרכה לכל דבר עסקין. זאת ועוד, בפסק דין נוספים שניתנו בנושא בנוגע למקום דין, נקבע כי המקום הינו מדרכה.

마וחר והמערערת חנתה על מדרכה כמפורט לעיל, עברו על-ידה העבירות בגין הורשעה ולא היה צורך לדון בפרשנות שיש ליתן לתמרורים 443 ו-439 אשר מוצבים בכיכר דיזנגוף. מעלה מן הנדרש ומאהר ובית משפט קמא התייחס למחלוקת בין הצדדים בעניין זה, ATIICHIS גם לכך.

בתמרור 443 נאמר "אסורה הכניסה והחניה ברוחב הכביש פרט לחקירה וטעינה ביום א'-ה' מ-00:13:00-08:00 ו-עירבי חמ מ-00:13:00-08:00". לטענת המערערת, היא סקרה כי בשעות שאין מצוינות על גבי התמרור החניה מותרת.

ב"כ המערערת טען בארכיות כי נסחו של התמרור מטעה וכי ניתן לטיעות כאמור בו ולפרשו כך ששבועות אחרות של היממה שבהן אסורה החקירה והטענה, מותרת במקום חניה. עוד ציין ב"כ המערערת כי עובדת הימצאו של התמרור

בכicer מצביעה על כך שאין מדובר במדרכה שהרי על מדרכה נאסר להחנות גם לצרכי פריקה וטעינה. ב"כ המערערת סמרק את טיעונו על פיסקה 4 ברע"פ 15/2862. לדבריו, בית משפט העליון הביע את דעתו בפסק דין זה כי התמרור בכicer אינו ברור די.

איןני סבורה לטענת ב"כ המערערת כי עובdet הימצאו של התמרור דין בכicer מלמדת על כך כי אין מדובר במדרכה או כי יש בו כדי להטעות את הציבור לחשב כי אין מדובר במדרכה. לעיתים ניתן רשות לחניה בשעות כללה ואחרות גם על מדרכה אולם לא זה המקורה ש לפנינו. במקרה דין ניתנה רשות לפרקיה וטעינה. אין כל בסיס לטענה לפיה התמרור מלמד על כך שאין מדובר במדרכה.

זאת ועוד, בית משפט העליון אף לא קבע זאת ברע"פ 15/2862. האמור בתמרור נשוא הדיון גם איןנו מלמד על כך שבשעות שאין מייעודות לפרקיה ולטעינה, מותרת חניה במקום.

איןני מקבלת את טענת המערערת לפיה חלה טעות במצב דברים או אי הבנה. המערערת המשיכה לחנות במקום גם לאחר שקיבלה את הדוח הראשון. על כן אין מדובר כלל בטעות כנה וסבירה וודאי שהמערערת לא עשתה כל שביכולתה על מנת להימנע מביצוע העבירה.

לאור כל האמור לעיל, לא מצאת כי שגה בית משפט כאמור בקביעותיו בהכרעת דין.
אשר על כן אני דוחה את הערעור על הכרעת הדיון.

לענין גזר הדין -

בית משפט כאמור גזר על המערערת את קנס המקור בלבד בגין העבירות נשוא הדיון ואף אפשר לה לשומו בתשלומים, על כן לא שגה בית משפט כאמור בגזר הדין.

ב"כ המערערת מלין על כך שהמשיבה העמידה לדין את המערערת בגין העבירה של חניה על מדרכה שהקנס לצידה הוא 500 ל"נ במקום להעמידה לדין בעבירה של אי ציות לתמרור שהקנס לצידה הוא 250 ל"נ. מאחר וכפי שצוין לעיל, מדובר אכן בחניה על מדרכה, אין מקום להלין על המשיבה על כך שהעמידה את המערערת לדין בגין עבירה זו. הבחירה בגין איזה עבירה להגיש את כתב האישום, הינה בסמכות המשיבה. על בית המשפט לבדוק האם אכן ביצעה המערערת את העבירה בגין הוועדה לדין. כאמור במקרה דין, העבירה של חניה על מדרכה נעברה על-ידי המערערת, ועל כן אין מקום להתערב בשיקול הדעת של המשיבה בנוגע לSeverity העמדה לדין.

אשר על כן אני דוחה את הערעור על שני חלקיו.

ניתן היום, ב' תמוז תשע"ז, 26 יוני 2017, בהעדר הצדדים.

